

GOLÁN ANGÉLA GABRIELLA (GAMBIA)

Folyók

Merengve állok meg a kék Duna-parton,
Itt születtem, éltem, ezt hazámnak vallom.
Első szerelmemnek ez volt melegágya,
Innen indult utam egy másik valóságba.

Rajna mentén járva elhal lassan léptem,
Ez lett új otthonom. Anélkül, hogy kértem,
Befogadtak engem, de megvolt az ára –
Szomorúan vágyom a magyar világra.

Tisza közelében ismertem fel újra:
Sok mindenki vagyok – szerepekbe bújva.
Húg, nővér, szerető, feleség és anya,
De saját magam csak nálad: Magyar Haza.

Késői vágy

Arcodba nézve látom a múltad
Szemed fénye mégsem fakult
Némely álmaid semmibe hulltak
Szívverésed újra kigyúlt

Élted ráncokba rejti a régít
Tested lassan elnehezül
Minden lélegzetvételed szédít
Sóhaj tündér lelkedre ül

Látod az élet lüktet a fényben
Tudod a vágy csalfa s facér
Várva reménykedsz ebben a lényben
Tűzre lobban újra a vér

Öledbe húznád ölelnéd testét
Érintése mennybe emel
De érzed a való irigy lestét
Csókot szádra sosem lehel

Vágyódás

Őrizve régi melegségedet
vágyom a múltra, mely nem talált helyet
életem sóvárogva remélő napjaiban,
s csak feldúlt érzéseimet hallgatom nyugtalan.

Őrizve barna szemed bársonyos tekintését
vágyom ajkad tétova érintését,
mely számon édes gyönyörűséget váltva
a szívemet érné, eksztázisra várva.

Őrizve leheleted forróságát
vágyom karod mohón birtokló szorítását,
mely légszomjas tűzvészként felperzselve
terel, hitvány bujaságba kergetve.

Őrizve kezed gyengéd tapintását
vágyom bőröm átható borzongását,
mely orkánként átszaladva testemen
felostorozva állapotodra meg keblemen.

Őrizve ujjaid simítását
Vágyom tested epedő lángolását,
mely öntudatlan aléltságba taszít,
sötét elmémen át derengve vakít.

Őrizve ágyékod fájdalmas kívánságát
vágyom testem szomjas fuldoklását,
mely elhamvasztva ily merő álmaim,
széttépi fejemben megőrzött vágyaim.

Szavak

Zajong a gyűlölt türelmetlenség bennem.
Nem segít, nem érik be gondolat fejemben.
Hívom szavaimat, turkálók a múltban.
Kereselek, kutatok elmémbe elfajultan.

Gyötröm önmagam, magamra gyűjtanám a halmot.
Nem segít, nem indul be a malom, melyet hajtok.
Kínlódva könyörgök: ne adjál fel engem!
Ítéld el, kíméld meg, vegyél hatalmadba csendben –

Magány

Tapintom saját ujjaimmal. Érzem
lágú ajkam, hideg poharam, s megértem:
melletted is egyedül vagyok,
magányra kárkoztatott,
e hideg földön melegre vágyva,

gondolataimat fenne,
kifogyott szavaim egyre kergetve
értelmemet egyre másra
megcáfolva látom:

nem ez, mire oly régóta vágyom.
Ez nem az én világom.

Negyvenévesen

Negyven év után magam mögé nézek:
Némely emlékek rosszak, mások szépek,
S remélem, még messze előttem a tél,
Melyben hamvam a földhöz visszatér.

Emlék

Néha fáj, néha sajog,
néha lüktet, néha ragyog,
néha gyötör, néha nem,
ha rád gondolok, azt hiszem,
mellettem állsz, téged látlak,
talán te is megtaláltad
régi múltad, mégsem bánod,
ha újra befogad világod!

Megígérem, halk leszek,
nem bolygatom meg életed,
és talán, ha tehetem,
megbújok egy kis helyen
elmédben, s tudatodban megjelenve
csak lassan, csendben, settenkedve
kerülnék néha fölénybe,
hogyan emlékezz egy régi névre.

De bennem is lüktet itt valami belül,
mely mindenén át a felszínre kerül,
s mint holdvilág az ablakon,
mely beköszönt, majd eloson,
mely néha itt van, néha nem,
mely hiányzik, ha nincs velem,
mely felidéz egy alakot,
s én sejtelmesen hallgatok...

Érintés

Évek múltán messzire sodort a sorsunk,
nem maradt más, csak régi emlékek voltunk,
De jött egy nap, mely lázasan elmémbe égett,
mikor – oly sokára – újra megtaláltalak téged.

S naivan barátságodra vágyva,
kerültem elődbe, kissé izgulva-várva,
mit hoz az óra, mely nekünk maradt,
Mit éltél meg, miről mesél szavad.

S a végső pillanatban, veled szemben állva
valami késztetett, hogy szívemet kítárva
kényszeredetten, sután feléd lépjek,
hogy ártatlanul megérinthesselek téged.

S e tétova gesztus, kezed naiv tapintása,
elkerülhetetlen? átszaladt lelkemen,
felidézte egy régi érzésemet testem borzongása,
s én bizakodtam: talán te is érzed ezt velem.

De kimondani a vágyat, mi ma már csak egy álom,
nem lehet, hisz ez felkavarná világom.
Bár némely percben, ha nagyon szenvedek,
ajkaim titokban megformálják neved.

S lecsukott pillámon át nem kínoz a múlt,
valóságnak látszik, mi régen romba hullt,
s megértem végre, mi még összetartozunk,
s bár kísért a vágy, sorsunkkal megalkuszunk.

Évszakok

Ízlelni szeretném a tavaszt
Talpam alatt érezni: haraszt
Felinni szememmel a nyarat
Szagolni zápor után a sarat

Tapintani kezemmel az őszt
Engesztelni a szelet, a bőszt
Melengetni a didergő telet
Tudván újra jön a kikelet

Gondolatok

Egyszer, mikor – nagyon régen –
álmodozva feléd léptem
a szerelem útján elindulva,
nevetve a gyerekes múltra,
leomlott rólam a félelem,
s felhagyott nálam az értelem.
Kicsit naivan – közeledre vágyva –
maradtam nálad várva a csodára,
s emlékszem, csak tétován, resten
csókoltál meg végre engem,
s egy kicsit megszeppentem,
mikor egyszerre észrevettem:
kezed nem maradt állva,
elindult, a blúzomat babrálva,
s kívántam bár a folytatást,
meghökkenve éreztem a hatást:
szívem hevesen verve a torkomba ugrott,
ajkam kiszáradt, a vágy a porba sújtott –
S emlékszem kis szobádra,
melyben egymással hálva
kicsit szégyelltem magam,
hisz ártatlan voltam, nyugtalan,
s lehetetlen, hogy felejtsem,
miként öleltél, szerettél engem,
s még azt sem felejttem el,
mikor tudtam, hogy menni kell.
Fájt, de hitem vesztve a világban
kimondtam, mit rég megbántam,
s csak abban hittem, bizakodtam,
hogy az idő, amit veled voltam,
megmarad neked, mint egy álmodás,
és reméltem, hogy lesz még folytatás,
de végül megtanultam,
az életedből kiavultam,

s nem emlékszel rám néha sem,
mint ahogy én emlékezem –

Most, hogy újra életembe léptél,
mégis több vagy egy emléknél.
Néha fáj ez, felismerve,
de mit is mondhatnék erre?
Hisz úgyszem hiába, mi engem meghatott:
néha úgy érzem, szerelmünk tetszhalott!

Mégsem ismertelek

Ismertelek évekig, előttem jöttél-mentél.
Külsőddel szívemben vágyat nem keltettél.
Szemed mögé nézve vehettem csak észre,
mily szépség lakozik elrejtve a mélybe.

Szived vidámsága, szemed smaragdzöldje,
Fellobbantott engem, letaszított a völgybe.
Éveid nagy száma nem rémített engem,
Engedve utat nyitott a tiltott végtelenben.

Kezed már nem erős, de becézése édes.
Bőröd már nem feszes, de vágyad sem kétséges.
Érintésed perzsel, ölelésed lángol,
Elhozod a mámort – sejtelmes homályból.

Írás

Ha egy fehér papírt látok,
tollamat kezembe veszem.
Feltámadnak más és más világok,
nem tudom, a végén hová érkezem.

Gondolataim előtörnek,
s karjukban tartanak csalárdan,
mint aktus után a szeretők,
kielégülten s szétziláltan.

Hisz nem csitul az úzó vágy,
jelen érzelmeim árja
Csak csillapul, míg új erőre hág,
míg elmém lázas titkait kitárja.

Ki vagyok

Szemben állok önmagammal,
Kék szememben szőke hajnal,
Sápadt arcom, piros ajkam
Reám villan pirkadatban –

Termetemet felidézni,
próbálok elmémbe vésni.
Ma kedvelem tán alkatom,
de gyűlölöm őt másnapon.

Testem minden porcikája
Rámutat a valóságra,
S ha hiányozna rajta jel,
Nem hinném a múltat el.

Nézd az embert, mennyit élt meg!
Látszik rajta, mit ér végleg?
A külseje felmérhető,
Bár nem itt rejlik az erő –

Két kerek szem, írisz fénye,
Kékje fullad a sötétbe,
Felragyog még csillogása,
Mosolygok a napra várva.

Kívánság

Oly nagynak tűnik a táv, s én mégis látlak,
Oly réginek tűnik a vágy, s én mégis kívánlak.
Csukott szemem mögött felizzik egy kép,
Fellángol egy érzés, s ez nekem nem elég.

Oly szépnek tűnik a tény, s én mégis félek,
Oly messze tűnik a báj, s én mégis remélek.
Álomittas arcom forró csókod' várja,
Megvonagló testem legyen szerelmed magtára.

Emelj a magasba, taszíts a mélybe,
Lehelj az életbe, fullassz a kéjbe.
Törd meg testem, feszítsd keresztre lelkem.
Ölelj meg, kínozz meg, ejts önkívületbe engem!

Ítélj el, ments fel, vessél máglyatüzedbe,
Téríts meg, rendíts meg, kergess révületbe.
Érints meg, simogass, marcangold a testem.
Szoríts meg, engedj el, áldozzál fel engem.

Önnönmagamnak

Rohannék – mögöttem felgyújtva a tájat,
Törölném emlékeimet, befogadva e vágyat.
Menekülnék – túrva a szorongató érzést,
Szemem eltakarva tennék minden lépést.

Szabadon fordítanám arcomat az égnek,
Szaladnék, nem érdekelne, rólam mit vélnek.
Meg kéne állnom, hogy lélegzethez jussak,
Megtorpanva tudnám: nem kell, tovább fussak.

Elhagynám életem magammal szemben állva,
Felismerném énem, tétován zilálva,
Tekintetem rám szegezném a múltat felmérve,
Mindent ellöknék – az újat remélve

S ha megtalálnám, mit is érne ez az érzés,
Sietve indulnék, feltéve a kérdést:
Ez lenne csak minden, ennyi csak a vágyam?
Loholnék utánam, hogy magam megtaláljam.

Fohász

Végy kezedbe, tartsd elesett testem,
Ölelj magadhoz, hogy önmagam feledjem.
Segíts magam' átadni a fénynek,
Oldjál el a bűntől – megalázva kérlek.

Reggel

Ég alján a pirkadat,
kék, bíbor, még hallgatag.
Ásítva kel lomha fény,
settenkedik a remény.

Nyugaton még látom őt,
kerek felhőterelőt.
Virradása véget ért,
elhagyja e föld felét.

Mit a telihold nem tett,
fénybe vetni az eget,
megteszi a nap – kacér.
Sugara a légbe ér.